DIOCESE OF TIRUNELVELI

BETHESDA C.S.I. TAMIL CHURCH

PUNE

பெதஸ்தா பேசுகிறது

GOD’S PROMISE FOR THIS MONTH

நாம் பிள்ளைகளானால் சுதந்தரருமாமே, தேவனுடைய சுதந்தரரும், கிறிஸ்துவுக்கு உடன் சுதந்தரருமாமே, கிறிஸ்துவுடனேகூட நாம் மகிமைப்படும்படிக்கு அவருடனேகூடப் பாடுபட்டால் அப்படியாகும். - ரோமர் 8:15-17

MESSAGE FOR THE MONTH

கிறிஸ்துவுக்குள் மிகவும் அன்பானவர்களே!

ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் உங்களுக்கு என் அன்பின் வாழ்த்துக்கள். கடந்து வந்த மாதங்களில் நம்மை பாதுகாத்து வழி நடத்தி வந்த தேவாதி தேவன் இந்த புதிய மாதத்தையும் நமக்கு ஆசீர்வாதமாக்கி தருவாராக ஆமென்.

அன்பானவர்களே!

லெந்து நாட்கள் ஒவ்வொன்றும் நமக்கு பயனுள்ள நாளாய் அமைந்திருக்கும் என்று நம்புகிறேன். ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்து நம்மை தேடி வந்த உலகிற்கு வந்தார் பாவத்தில், சாபத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மனிதர்களுக்கு கல்வாரி சிலுவையின் மூலம் மீட்பையும், இரட்சிப்பையும், சந்தோஷத்தையும், சமாதானத்தையும் பெற்று தந்தார். மரிந்தேன் ஆனாலும் இதோ சதா காலமும் உயிரோடிருக்கிறேன் என்ற நமது ஆண்டவர் மரணத்தை ஜெயித்தவர். வருகின்ற ஈஸ்டர் பண்டிகை நாம் அனைவரும் மகிழ்ந்து கொண்டாடப்பட வேண்டிய ஓர் உன்னதமான பண்டிகையாகும்.

இது வெற்றியின் பண்டிகை, மரணத்தின் மீதும், பாதாளத்தின் மீதும் வெற்றி பெற்ற நாள் யூத மதத்தலைவர்களும், ரோம அரசியல் தலைவர்களும் இயேசுவின் வாழ்க்கை இத்துடன் முடிந்தது என்று நினைத்திருந்தனர். ஆனால் அடக்கம் பண்ணப்பட்ட ஆண்டவர் மூன்றாம் நாளில் உயிர்த்தெழுந்தார். மரணமோ? கல்லறையோ? அவருக்கு முடிவு கட்ட முடியவில்லை.

அன்பானவர்களே ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்தது உண்மையானால் முதலாவது உன்னில் உயிர்த்தெழ வேண்டும். உயிர்த்தெழுந்த இயேசுவை நாம் பிறருக்கு நமது வாழ்வின் மூலமாக வெளிப்படுத்தி காண்பிப்போம். கிறிஸ்துவின் வழி நடத்துதல் நம்மனைவரோடும் இருப்பதாக உங்கள் அனைவருக்கும் எனது அன்பின் ஈஸ்டர் நல்வாழ்த்துக்கள் ஆமென்.

கிறிஸ்துவின் பணியில்
REV. V.SAMUEL JEBARAJ

STORY FOR THE MONTH

ZINZENDORF, NIKOLAUS LUDWIG VON (1700–1760) - "The Moravians: Prayer Makes History"

Count Zinzendorf

Throughout the history of the Church, it has always been the most ardent lovers of Jesus who have felt the greatest need for more of His presence. Surely it is with this class of saints that Count Zinzendorf belongs. For Zinzendorf, loving fellowship with Christ was the essential manifestation of the Christian life. Throughout the Count’s life, “His blessed presence” was his all consuming theme. He had chosen from an early age as his life-motto the now famous confession; ”I have one passion; it is Jesus, Jesus only.”

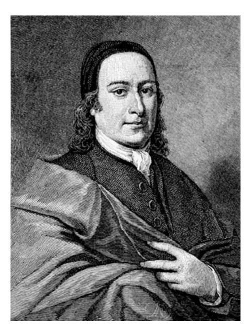

A Man of Prayer

Flowing out of Zinzendorf's passionate love for Christ came a life disciplined in prayer. "Count Zinzendorf had early learned the secret of prevailing prayer. So active had he been in establishing circles for prayer that on leaving the college at Halle, at 16 years of age , he handed the famous professor Franke a list of seven praying societies." Also preceding the great Moravian revival of 1727, it was Count Zinzendorf who was used to encourage prayer for a fresh outpouring of the Holy Spirit. John Greenfield describes for us the constant prayer that followed the revival of 1727. "Was there ever in the whole of church history such an astonishing prayer meeting as that which beginning in 1727, it went on one hundred years? It was known as the 'Hourly Intercession.' And it meant that by relays of brothers and sisters, prayer without ceasing was made to God for all the work and wants of His church. The best antidote for a powerless Church is the influence of a praying man. The influence of Count Zinzendorf's prayer-life did not stop with one small community. It ultimately went on to influence the whole world.

Souls For the Lamb

As Zinzendorf's passion for Jesus grew, so did his passion for the lost. He became determined to evangelize the world with a handful of saints, equipped only with a burning love for Jesus and the power of prayer. The Moravian Brotherhood readily received and perpetuated the passion of their leader. A seal was designed to express their new found missionary zeal. The seal was composed of a lamb on a crimson ground, with the cross of resurrection and a banner of triumph with the motto; "Our Lamb has conquered, let us follow Him." The Moravians recognized themselves in debt to the world as the trustees of the gospel. They were taught to embrace a lifestyle of self-denial, sacrifice and prompt obedience. They followed the call of the Lamb to go anywhere and with an emphasis upon the worst and hardest places as having the first claim. No soldiers of the cross have ever been bolder as pioneers, more patient or persistent in difficulties, more heroic in suffering, or more entirely devoted to Christ and the souls of men than the Moravian Brotherhood.

The Moravians beautifully explain their motivation for missions in the following 1791 evangelical report. "The simple motive of the brethren for sending missionaries to distant nations was and is an ardent desire to promote the salvation of their fellow men, by making known to them the gospel of our Savior Jesus Christ. It grieved them to hear of so many thousands and millions of the human race sitting in darkness and groaning beneath the yoke of sin and the tyranny of Satan; and remembering the glorious promises given in the Word of God, that the heathen also should be the reward of the sufferings and death of Jesus; and considering His commandment to His followers, to go into all the world and preach the gospel to every creature, they were filled with confident hopes that if they went forth in obedience unto, and believing in His word, their labor would not be in vain in the Lord. They were not dismayed in reflecting on the smallness of their means and abilities, and that they hardly knew their way to the heathen whose salvation they so ardently longed for, nor by the prospect of enduring hardships of every kind and even perhaps the loss of their lives in the attempt. Yet their love to their Savior and their fellow sinners for whom He shed His blood, far outweighed all these considerations. They went forth in the strength of their God and He has wrought wonders in their behalf."

The Moravians had learned that the secret of loving the souls of men was found in loving the Savior of men. On October 8,1732, a Dutch ship left the Copenhagen harbor bound for the Danish West Indies. On board were the two first Moravian missionaries; John Leonard Dober, a potter, and David Nitschman, a carpenter. Both were skilled speakers and ready to sell themselves into slavery to reach the slaves of the West Indies. As the ship slipped away, they lifted up a cry that would one day become the rallying call for all Moravian missionaries, "May the Lamb that was slain receive the reward of His suffering." The Moravian's passion for souls was surpassed only by their passion for the Lamb of God, Jesus Christ.

They Had All Things In Common

Another vision of Count Zinzendorf's was that of the restoration of Apostolic community. He labored to establish a community of saints that loved and supported one another through prayer, encouragement and accountability. To a great extent Zinzendorf's vision became a reality in the small village of Herenhut. A deep sense of community was maintained through small groups based on common needs and interests, original and unifying hymns and continual prayer meetings. In 1738 John Wesley visited "this happy place" and was so impressed that he commented in his journal. "I would gladly have spent my life here . . . Oh, when shall this Christianity cover the earth as water covers the sea?"

He Had No Other Happiness But To Be Near Him

By no means was Count Zinzendorf's life flawless, but one cannot help but be moved by his consuming passion and pre-occupation with the person of Jesus Christ. A glimpse of his burning love for Jesus can be caught in the following

letter. “Our method of proclaiming salvation is this: to point out to every heart the loving Lamb, who died for us, and although He was the Son of God, offered Himself for our sins... by the preaching of His blood, and of His love unto death, even the death of the cross, never, either in discourse or in argument, to digress even for a quarter of an hour from the loving Lamb: to name no virtue except in Him, and from Him and on His account; to preach no commandment except faith in Him, no other justification but that He atoned for us, no other sanctification but the privilege to sin no more, no other happiness but to be near Him, to think of Him and do His pleasure; no other self denial but to be deprived of Him and His blessings; no other calamity but to displease Him; no other life but in Him.”

The source of Count Zinzendorf’s success was bound up in his total allegiance and love for JESUS CHRIST! Likewise the source of the modern Church’s failure lies in her half-hearted devotion and open disregard for the Lover of their souls. As the Bride of Christ, we are in need of some old-fashioned, gut wrenching, REAL repentance. Today, Jesus, the heartbroken Bridegroom, still cries out to us, “Nevertheless I have this against you, that you have left your first love. Remember therefore from where you have fallen; repent and do the first works...” (Rev. 2:4-5).

BIRTH OF A SONG

(C. Michael Hawn – “I Love to Tell the Story”)

During the season of Lent, our hymns will focus on five devotional texts written by 19th-century women in the United States and England. Taken together, these five hymns provide us insight into a particular piety that is still meaningful to many today.

These hymns share much in common.

They reflect the evangelical fervor in 19th century England and the United States that found its roots in the mid-18th century with such leaders as the Wesley brothers and George Whitfield.

The hymns all speak from the first person singular, making personal statements of faith in song.

They share to varying degrees a language of intimacy, a trait often associated -- though not exclusively -- with hymns written by women.

The characteristic of intimacy was not invented in 19th-century Romantic era hymns. One can find this language in Bernard of Clairvaux's 12th-century Latin text, "Jesus, the very thought of thee with sweetness fills my breast" (UM Hymnal, 175). John Wesley translated Paul Gerhardt's 17th-century pietistic text, "Jesu, thy boundless love to me no thought can reach, no tongue declare" (UM Hymnal, 183). Of course, many of Charles Wesley's 18th-century texts were full of personal and passionate language.

Neither has the 19th century had the last word on passionate, first-person, intimate language. Note, for example, Australian Darlene Zchech's signature contemporary praise song, "Shout to the Lord" (The Faith We Sing, 2074) that begins, "My Jesus, my Savior, Lord, there is none like you."

Telling Christ's story

Arabella Katherine Hankey (1834-1911) grew up in the family of a wealthy English banker associated with the evangelical wing of the Anglican Church. As a teenager she taught a girls' Sunday school class. Later she traveled to South Africa to serve as a nurse and to assist her invalid brother.

While recovering from a lengthy illness of her own at age 30, she wrote a poem on the life of Christ. This poem had two sections, the first published in January 1866 and entitled The Story Wanted, the second published later that year in November under the title The Story Told. Our hymn is drawn from stanzas in the second section. The text of the refrain was written by the composer of the music, William G. Fisher, in 1869. (A musician herself, Hankey wrote her own tunes for the text, but others found little use for them.)

In 1867 Englishman Major General Russell cited the text of "I Love to Tell the Story" at a large international YMCA gathering in Montreal. William Doane, a composer of more than 2000 gospel songs including music for many of Fanny Crosby's hymns, was in the audience. His musical setting did not stick, but another setting composed by William G. Fisher, a Philadelphia musician and piano dealer (1832-1912), did. When Phillip Bliss and Ira Sankey included Fisher's version in their influential Gospel Hymns and Sacred Songs (1875), its fame was assured.

The personal, intimate language comes through in such phrases, for example, as "it [the story] satisfies my longings

as nothing else can do" (stanza one) and "it did so much for me, and that is just the reason I tell it now to thee" (stanza two). Hankey is passionate about this story and how it has changed her life. In the refrain the word "love" takes on a double meaning -- both about the state of the singer and the message of Jesus: "I love to tell the story . . . of Jesus and his love."

Hymnologist Kenneth Osbeck notes that Hankey wrote many books such as Bible Class Teachings and several collections of verse, and adds: "All of the royalties received from these publications were always directed to some foreign mission project."

I love to tell the story
of unseen things above,
of Jesus and his glory,
of Jesus and his love.
I love to tell the story,
because I know 'tis true;
it satisfies my longings
as nothing else can do.

ARTICLES FOR THE MONTH
தேவ ஆசீர்வாதமா? தேவ அங்கீகாரமா?

- சகரியா பூணன்

இன்றைய உலகில் இரண்டு விதமான கிறிஸ்தவ விசுவாசிகள் இருக்கிறார்கள்

1) உலகப் பொருட்களின் அடிப்படையில் தேவ ஆசீர்வாதத்தை தேடுபவர்கள்.
2) தெய்வ பக்தியின் அடிப்படையில் தேவ அங்கீகாரத்தை வாஞ்சித்துத் தேடுபவர்கள்.

இவ்விரு சாராருக்கும் இடையில்தான் எத்தனை பெருத்த வித்தியாசம்!

ஏராளமான இன்றைய விசுவாசிகள், தேவனால் ஆசீர்வதிக்கப்படுவதில், அதிலும் பிரதானமாய் உலகப் பொருட்களினால் ஆசீர்வதிக்கப்படுவதில் மாத்திரமே திருப்தி கொண்டுவிட்டார்கள். எனவேதான் இன்றைய கிறிஸ்தவ புத்தகக் கடைகளில், "ஒருவர் எப்படி தன் சரீர வியாதியிலிருந்து சுகமடைய முடியும் என்பது பற்றியும், தசமபாகம் செலுத்தி எவ்வாறு ஐசுவரியவானாகமுடியும்" என்பது பற்றியுமான புத்தகங்கள் வந்து குவிந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவை வலியுறுத்துவதெல்லாம், சரீர-பொருளாதார சுக வாழ்வு! சொகுசு வாழ்க்கை! செல்வசெழிப்பு! இவை என்ன? இவை அனைத்தும் சுயத்தை மையமாகக்கொண்டு வாழும் ஓர் வாழ்க்கை! ஆனால் தேவனுடைய வார்த்தையோ, நாம் நமக்காக ஜீவிக்காமல் அவருக்காக ஜீவிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இயேசு மரித்தார் என்றல்லவா கூறுகிறது (2கொரிந்தியர் 5:15). அதாவது நம்மை நாமே பிரியப்படுத்தி ஜீவிப்பது அல்ல, தேவனை மாத்திரமே பிரியப்படுத்தி ஜீவிக்கும் ஓர் ஜீவியம்!

கிறிஸ்தவ ஊழியங்களில் உள்ள ஆசீர்வாதத்தை சற்று எண்ணிப்பாருங்கள். ஆம்! தான் பூரணமாய் அங்கீகரிக்க முடியாத எண்ணற்ற ஊழியங்களை தேவன் ஆசீர்வதிக்கத்தான் செய்கிறார். ஆனால் இவ்விதம் இயேசுவின் நாமத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் அனேக ஊழியங்களை அவர் திட்டவட்டமாக அங்கீகரிக்கவே இல்லை!

தேவன் மூலமாய் உலகப் பொருட்களின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு நிறைவேற்ற வேண்டிய ஒரே நிபந்தனை என்னவென்றால், ஒருவர் நல்லவராகவோ அல்லது தீயவராகவோ இருக்க வேண்டும், அவ்வளவுதான்!! ஏனென்றால், தேவன் நீதியுள்ளோர் மீதும் அநீதியுள்ளோர் மீதும் ஒரே சமமாகவே தன் சூரியனை உதிக்கப் பண்ணுகின்றார் (மத்தேயு 5:45) என இயேசு கூறினார். எனவே பொருளாதார ஆசீர்வாதங்கள், தேவன் ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையை அங்கீகரித்தற்கு அடையாளமே கிடையாது! வனாந்திரத்தில், இரண்டு கோடி இஸ்ரவேலர்கள் 40-வருடங்களாக தேவனுக்கு கீழ்ப்படியாமல் இருந்தனர். அவர்கள் மீது தேவன் கடுமையாய் கோபம் கொண்டிருந்தார் (எபிரேயர் 3:17). இருப்பினும், இந்த எல்லா வருட காலமும் தேவன் அவர்களுக்கு உணவையும், நல்ல சுகத்தையும் கொடுத்தார். ஆம், அதையும் "அற்புதமாகக்" கொடுத்தார் (உபாகமம் 8:2). எனவே சரீர பொருளாதாரத் தேவைகளுக்கான ஜெபத்திற்கு கிடைக்கும் "அற்புதமான பதில்கள்", தேவன் ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையைக் குறித்து மகிழ்ந்திருக்கிறார் என்பதற்கு அடையாளம் அல்லவே அல்ல!

இதற்கெல்லாம் மாறாக, இப்பூமியில் இயேசு வாழ்ந்தபோது, 30-வயது நிறைவுபெற்றதும் தேவ அங்கீகாரம் அவருக்கு கிட்டியது! அதற்கு ஒரே காரணம் என்னவெனில், இந்த எல்லா வருடங்களிலும் இயேசு உண்மையுள்ளவராய் இருந்து "அவரைப் பாவம் செய்யும்படி" தூண்டிய சோதனைகளை மேற்கொண்டு ஜெயித்தார்! அவர் தன்னையல்ல, பிதாவை

மையமாகக் கொண்டதோர் வாழ்க்கையே வாழ்ந்தார்! ஆம், அவர் தன்னைத் தானே பிரியப்படுத்துகின்ற ஒன்றையும் ஒருபோதும் செய்யவே இல்லை (ரோமர் 15:3). அவருடைய ஞானஸ்நானத்தில், "இவர் என் நேச குமாரன் இவரில் நான் பிரியமாயிருக்கிறேன்" என்றே பிதா நற்சாட்சி வழங்கினார். ஆம், "நான் எப்படியெல்லாம் ஆசீர்வதித்த என் நேச குமாரன்" என்று பிதா கூறவேயில்லை! இந்த இரண்டாவது சாட்சியில் எந்த மதிப்பும் இல்லவேயில்லை! இயேசுவுக்குத் தேவையாய் இருந்ததெல்லாம் தேவ அங்கீகாரத்தை முடிசூட்டும் அந்த முதலாவது சாட்சியே ஆகும்! நாமும் இதே சாட்சியைப் பெறுவதற்காகத்தான் இன்று இயேசுவைப் பின்பற்றுகிறோம்!!

பிறவியிலிருந்தே ஆதாமின் பிள்ளைகளாகிய நாம் அனைவரும் "சுயத்தை" மையமாகக் கொண்ட இழிபிறவிகள்! ஆரம்பப்படியாக, பாவ மன்னிப்பின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படியே அவரிடம் வருகிறோம். இதையடுத்து, இடைவிடாத பின்னல் தொடர்பாக சரீர சுகம்; செல்வ செழிப்பு; உத்தியோகம்; வீடு; வாழ்க்கை துணை..... என ஏக்கம் கொண்டு அவைகளை அவரிடமிருந்து கேட்டு வாரிக்கொள்ள வாஞ்சிக்கிறோம். நம்முடைய கண்களுக்கும், ஜனங்களின் கண்களுக்கும் ஆழ்ந்த பக்தியுடையவர்களாய் நாம் காணப்பட்டாலும்கூட இன்னமும் நம் வாழ்க்கை சுயத்தை மையமாககொண்டே இருந்திட முடியும். இவ்வாறு எக்காலமும் 'நான்' 'எனக்கு' 'என்னுடையது' என்றும், சரீர பொருளாதார ஆசீர்வாதங்கள் என்றும்.... சுய வாழ்வின் மையத்திலேயே ஜீவித்து செத்துப் போகிறார்கள். இது வேதனையன்றோ!

உண்மையான ஆவிக்குரிய தன்மையானது - கோபம், எரிச்சல், இச்சைநிறைந்த சிந்தைகள், பண ஆசை போன்ற பல பாவங்களிலிருந்து நாம் ஜெயம் பெறுவது மாத்திரம் அல்ல! நாம் நமக்காக ஜீவிப்பதிலிருந்து ஓய்திருக்கிறோமே, அதுதான் தேவ அங்கீகாரத்திற்குரிய மேன்மை! அதாவது, "என் சொந்த ஆதாயம்; என் சொந்த வசதி; என் சொந்த சௌகரியம்; என் சுய சித்தம்; என் சுய உரிமைகள்; எனக்கான புகழ்ச்சி; இன்னும் என்ன, என் சுய ஆவிக்குரிய நலம்..." ஆகிய இவைகளிலிருந்து ஓய்ந்திருப்பதேயாகும். "இப்போது" சீஷர்கள் தாங்கள் ஜெபிப்பதற்கு கற்றுத்தரும்படி இயேசுவிடம் கேட்டபோது, 'நான்' 'எனக்கு' 'என்னுடைய' என்ற ஒரு வார்த்தைகூட இல்லாத ஓர் ஜெபத்தையே அவர்களுக்கு கற்றுக்கொடுத்தார்! (லூக்கா 11:1-4). நாம் முதலாவது தேவனுடைய ராஜ்யத்தையே தேடவேண்டுமென இயேசு நமக்கு கற்றுக்கொடுத்தார். அதாவது, நம் வாழ்வின் சிங்காசனப் பீடத்திலிருந்து சுயத்தை கவிழ்த்துப் போட்டு, தேவனையும் ஆவிக்குரியவைகளையுமே நம் வாழ்வின் மையமாகிய சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்ய வேண்டும்!

தேவன், உலகப்பொருட்கள் (அதாவது ஐசுவரியம், சுகபோகம், வசதி போன்றவை) ஆகிய 'இரண்டிற்கும்' சேவகம் செய்ய ஒரு மனிதனாலும் கூடாது. தேவ ஆசீர்வாதம் நம்மீதும் நம் பிள்ளைகள் மீதும் தங்கியிருப்பதை வைத்து, தேவன் நம்மீது மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறார் என்பதற்கு ஓர் அடையாளமாக நாம் இன்னமும் எண்ணிக் கொண்டிருபோமென்றால், சாத்தான் நம்மை நன்றாய் வஞ்சித்துவிட்டான் என்பதற்கு சந்தேகமேயில்லை. தேவ ஆசீர்வாதம்; தேவ அங்கீகாரம் ஆகிய இவ்விரண்டும் முழுக்க முழுக்க வித்தியாசமான எதிர்முனைகள்! நாம் இப்பூலோக ஜீவியத்தை ஓடி முடிக்கையில் பெறவேண்டிய சாட்சி எதுவென்றால், ஏனோக்கு இப்பூமியை விட்டுச் செல்லுகையில் பெற்ற "அவன் தேவனுக்குப் பிரியமானவன்" (எபிரேயர் 11:5) என்ற சாட்சியேயாகும்! பார்த்தீர்களா, "தேவனால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவன்" என்ற சாட்சியில் எந்த மதிப்பும் இல்லவே இல்லை. ஏன் தெரியுமா? இவ்வுலகில் வாழும் கோடானுகோடி அவிசுவாசிகள் கூட இந்த சாட்சியைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியுமே!! இன்று தேவன், தன் ஆசீர்வாதத்தை மட்டு மல்லாமல் தேவ அங்கீகாரத்தையே பிரதானமாய் வாஞ்சிப்பவர்களைக் காண்பதற்கு தவியாய்தவித்து நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்!

கேட்பதற்கு காதுள்ளவன் எவனோ அவன் கேட்கக் கடவன்!!

God's Blessing Or God's Approval

- Zac Poonen

There are two types of believers - those who seek only God's blessing and those who seek God's approval; and there is a world of difference between the two. In Rev. 7:9-14, we read of a great multitude of believers - so vast that they cannot even be numbered. Their testimony is that they owe their salvation to their God (v. 10) and that their robes are washed white in the blood of Christ (v. 14); or in other words, that God has blessed them. This is good, no doubt. But it is a vastly different testimony from that of the group of believers mentioned in Rev. 14:1-5.

There we read of a small group that can be numbered. In fact they are only 144000 - a small number, when you consider that they have been selected out of the billions of people who have lived on earth. Their testimony is that they followed Christ totally on earth, no guile was found in their mouth, and they kept themselves from being defiled by 'women' (that is, the women mentioned in Revelation 17 - Babylon and her daughters). Or in other words, they pleased God.

Notice the contrast. The first group received God's blessings. The second received God's approval. We get what we seek. If we are satisfied with God's blessing, then that is all we will get. And if we are satisfied with God's material blessings alone, then we will not even advance to getting His spiritual blessings.

Most believers are satisfied with being blessed by God - and that too mostly in the material realm alone. That is why Christian book stores are flooded with books on how one can be healed of one's sicknesses and become wealthy by tithing, etc. The emphasis is on physical and material wellbeing - health and prosperity. This is the clearest symptom of a self-centered life. And yet, we read in God's word, that Jesus died in order that we should no longer live for ourselves but only for Him (2 Cor. 5:15); or in other words, not to please ourselves but only Him. Or to put it in yet another way, Jesus died in order to deliver us from a self-centered life, and to bring us into a God-centered life.

One of the things that can puzzle us these days is the way God blesses a lot of Christian work that is so thoroughly compromising in its character. Does this mean that God is not disturbed by the compromises and the deviations from His word? No, it certainly does not mean that. God blesses many ministries that He cannot totally approve of.

Even when Moses disobeyed God's word and struck the rock (when God had told him to speak to it), God still 'blessed' that disobedient ministry. In fact, two million people were blessed through it. Yet God dealt with His disobedient servant severely afterwards (Num. 20:8-13). God blessed that ministry because He loved those two million needy people, and not because He approved of what His servant did. It is even so today.

Many ministries are blessed because God loves the needy people who need salvation, healing, etc. But He certainly does not approve of much that goes on in the name of Jesus today. He will certainly punish the compromising preachers in due time.

The only condition to be fulfilled in order to get God's material blessings is that one must be either good or evil! For Jesus said that God sends sunshine and rain on both the righteous and the unrighteous (Matt. 5:45). Material blessing is therefore no sign of God's approval on one's life. Two million Israelites disobeyed God for forty years in the wilderness - so greatly that God was angry with them (Heb. 3:17). Yet God gave them food and healing throughout all those years - and that too miraculously (Deut. 8:2). Even miraculous answers to prayer in the physical realm are therefore no indication that God is happy with a person's life.

God's approval, on the other hand, rested on Jesus when He was thirty years old, only because of one reason: Jesus had faithfully overcome temptation during all those years. He had lived a life centered in His Father and not in Himself. He never did what pleased Himself (Rom. 15:3). At His baptism, the Father testified, "This is My beloved Son, in whom I am well pleased" and not "This is My well-beloved Son whom I have blessed". The latter testimony would have meant nothing. It was the former, indicating God's approval, that meant everything for Jesus. To follow Jesus is to seek for the same testimony ourselves.

As children of Adam, we are all born self-centered. We grow up expecting everything to revolve around us and to serve us. When we get converted, we expect God also to serve us and bless us in various ways. We come to Him initially to be blessed with His forgiveness, and then go on to seek the blessing of healing, answer to prayer, material prosperity, employment, housing, marriage partner, etc. But it is possible for our lives to be self-centered still, even when we are deeply 'religious' in our own and other people's eyes. God becomes just one more person in our 'orbit', and we seek to get what we can out of Him. The prodigal son came back in order to get food from his father; but the father still received him. God receives us even when our motives are utterly selfish. He loves us so much that He longs to receive us even when we come to Him with an obviously self-centered motive. His hope however is that we will mature quickly to realise that true spirituality is to partake of His own nature, which is to give, rather than to receive. With the vast majority of His children, however, God is never able to realise that purpose. They live and die in their self-centeredness thinking only of 'I', 'Me' and 'Mine' and of material and physical blessings.

To be mature is to have our mind renewed so that it is no longer centered on what we can get out of God, but rather on what God can get out of us in our one earthly life. This renewing of our mind is what brings transformation (Rom. 12:2). This is what qualified the 144000 (in Rev. 14) to

stand with the Lamb on Mount Zion.

True spirituality is not just getting victory over anger, irritability, lustful thoughts, love of money, etc. It is to cease living for oneself. It is to cease seeking our own - our own gain, our own comfort, our own convenience, our own will, our own rights, our own honour and even our own `spirituality'.

When the disciples asked Jesus to teach them to pray, He taught them a prayer that does not contain the words 'I', 'Me' or 'Mine' in it even once (Lk.11:1-4). He taught us there to be concerned first about the Father's name, kingdom and will, and then to be concerned as much about our fellow believers (their material and spiritual welfare) as about ourselves ('us', 'us, 'us' and not 'me', 'me', 'me'). It is easy to learn that prayer 'by heart' and to repeat it like a parrot. But to learn that lesson in our heart requires that we truly forsake all and put God in the centre of our heart. The law that we will find most frequently in our members (Rom. 7:22), if we are honest in judging ourselves, will be the law of selfishness, the lust to seek our own convenience and our own rights all through life.

Jesus taught us to seek the kingdom of God first - that is to dethrone 'self' and to put God and His interests in the center of our life. Jesus gave up the comfort of heaven in order to do His Father's will on earth. Paul gave up the comfort of being a Christian businessman living luxuriously in Tarsus, in order to be an apostle, facing hardships for the Lord. Every one of the apostles lived that sacrificial God-Centred life. They gave their all for the promotion of God's kingdom on earth, unlike many of today's 'tourist preachers'.

A holiness that still leaves us seeking our own comfort and convenience is a false holiness - even if we have overcome anger and dirty thoughts. This is what many have not realised; and hence Satan has been able to deceive them. Many Christians travel or migrate to different countries seeking conveniences and comfort and wealth. They can still have God's blessings upon their lives, but not God's approval - for no one can serve both God and mammon (that is, wealth, pleasure, comfort, etc.). If we think that God's blessing on our lives and on our children is an indication that He is also happy with us, then Satan has truly deceived us. God's blessing and God's approval are two totally different things. At the end of our earthly lives, the testimony that we have should be the testimony that Enoch had before he left the earth: "He pleased God" (Heb. 11:5). Only three words - but no one can have a more powerful testimony to his earthly life. This is the testimony that Jesus and Paul had. To merely have a testimony that `He was blessed by God' is worth nothing, for millions of unbelievers too can have that testimony.

God looks for those who will seek His approval, and not just His blessing.

BIBLE QUIZ FOR THE MONTH

வேதாகமப் பகுதி : நியாயாதிபதிகள் 1 to 12 வரை

1. கிதியோன் மிதியானியரை தோற்கடிக்க எத்தனை பேர் மூலம் ஆண்டவர் விடுவிப்பதாக கூறினார் ?

- ☐ *10,000 பேர்களைக்கொண்டு*
- ☐ *22,000 பேர்களைக்கொண்டு*
- ☐ *300 பேர்களைக்கொண்டு*

2. நான் செய்தவாறே, கடவுள் எனக்குச் செய்துள்ளார் என்று சொன்னது யார்?

- ☐ அதோனிபெசக்
- ☐ ஒத்னியேல்
- ☐ கூசான்

3. செபுலோனைச் சார்ந்த ஏலோன் எத்தனை ஆண்டுகள் இஸ்ரயேலில் நீதித் தலைவராக விளங்கினார் ?

- ☐ *7 ஆண்டுகள்*
- ☐ *10 ஆண்டுகள்*
- ☐ *8 ஆண்டுகள்*

4. "பொக்கிம்" என ஒரு நகரத்திற்கு பெயரிடப்பட்டதன் காரணம் என்ன?

- ☐ *ஆண்டவரின் தூதர் சொல்லிய வார்த்தையை கேட்டு இஸ்ரயேல் மக்கள் அழுததால்*
- ☐ *நான் அவர்களை உங்கள் முன்னிலையிலிருந்து துரத்திவிடமாட்டேன் என்று தூதர் சொன்னதால்*
- ☐ *அவர்கள் தெய்வங்கள் உங்களுக்கு கன்னியாக இருப்பார்கள் என்பதால்*

5. அப்பா, நீங்கள் ஆண்டவருக்கு வாக்கு கொடுத்துவிட்டதால் உங்கள் வாக்கின்படியே எனக்கு செய்யுங்கள், இது யாருடைய கூற்று?

- ☐ *தோலா*
- ☐ *யாயிர்*
- ☐ *இப்தாவின் புதல்வி*

6. இஸ்ரயேல் மக்கள் மோவாபின் மன்னன் எக்லோனுக்கு எத்தனை ஆண்டுகள் அடிமைப்பட்டிருந்தனர் ?

- ☐ *18 ஆண்டுகள்*
- ☐ *20 ஆண்டுகள்*
- ☐ *40 ஆண்டுகள்*

7. கிலயாதைச் சார்ந்த இப்தா வலிமை மிக்க போர் வீரர். ஆனால் இவர் ஒரு ------------------- மகன்.

- ☐ *இறைவாக்கினர்*
- ☐ *விபச்சாரியின்*
- ☐ *விலைமாதின்br>*

8. " உமக்காக கடவுளின் செய்தி ஒன்று என்னிடம் உள்ளது " இது யாருடைய கூற்று?

- ☐ *சம்கார்*
- ☐ *ஏகூது*
- ☐ *எக்லோன்*

9. அபிமெலக்கு இஸ்ரயேல் மக்கள் மீது எத்தனை ஆண்டு ஆட்சி செய்தான்?

- ☐ *3 ஆண்டுகள்*

- [ ] *5 ஆண்டுகள்*
- [ ] *3 மாதம்*

10. சீசராவை கொன்றது யார்?

- [ ] *பாராக்*
- [ ] *எபேர்*
- [ ] *யாவேல்*

11. நான் உங்களை ஆளமாட்டேன்,என் மகனும் ஆளமாட்டான் ,பின்னே யார் ஆள்வார் ?

- [ ] *ஆண்டவரே*
- [ ] *கடவுள்*
- [ ] *மிதியானியர்*

12. பெண் கழுதைகள் மீது விரைந்து செல்வோரே!விலைமிகு கம்பளத்தில் வீற்றிருப்பவரே! பாடி மகிழுங்கள், என்று பாடியது யார்?

- [ ] *தெபோரா*
- [ ] *தெபோரா & பாராக்கு*
- [ ] *பாராக்கு*

13. கிதியோன் ஒரு பலிபீடம் கட்டி " நலம் நல்கும் ஆண்டவர் " என அழைத்தார். அந்த பலிபீடம் எந்த ஊரில் உள்ளது?

- [ ] *யோர்தான்*
- [ ] *ஒபிரா*
- [ ] *தமாத்தா*

14. 'மேரோசைச் சபியுங்கள்' இது யார் சொன்னது?

- [ ] *ஆண்டவரின் தூதர்*
- [ ] *ஆண்டவர்*
- [ ] *கடவுள்*

15. "வலிமை மிக்க வீரனே ! ஆண்டவர் உன்னோடு இருக்கிறார்" யார் அந்த வீரன்?

- [ ] *எருபாகால்*
- [ ] *கிதியோன்*
- [ ] *அபயேசர்*

Send the Answers to
contactus@csitamilchurchpune.org
And win fabulous prizes
by 15th Apr'17